

עוד ביום הופעתו של הראיון, שיגר אחיה של עבלה מכתב למערכת העולם הזה. «אביה של עבלה ושלי מת לפני למעלה מ-20 שנה», גם פרטים אחרים שבכתבה של לימור — בדויים».

כך, למשל, טען ידיעות אחרונות שעבלה הכירה את בעלה בעת שהתה באלג'יריה, לשם נשלחה כמורה לאחר שסיימה את חוק לימודיה בקאהיר. למעשה, לא נטש איסמעיל אבו-מיאלה את ירושלים העתיקה מעולם.

הסתה באלג'יר

כ די לחבין את הדרך הארוכה שהביאה את המורה הבלונדית לכלא, הפכה אותה לזמית מרכזית בתעמולה הערבית — המכנה אותה עוד לפני משפטה «גאמילה שלנו» על שם גיבורת-המתרחת האלג'ירית — יש להכיר את הרקע הלאומי-הערבי החרף של עבלה.

נעוריה המוקדמים עברו עליה בחברון עיר-מולדתה ובירושלים העתיקה, שם חונך כה עבלה ללאומיות ערבית קיצונית. לכן היה זה אך טבעי שנשלחה ללמוד בסמינאר למורות שבקאהיר.

מאוחר יותר, חתמה עבלה על חוזה מיוחד, כדי להורות כיתה מעורבת של בנים ובנות בעיר אצטף שבאלג'יריה — על-פי המלצתה של המורה שלה בבית-הספר התיכון אל-מאמוניה, חידאר אל-קומארי המיסתורית.

באלג'יריה נקלעה עבלה לאחד המוקדים העיקריים של אירגוני-הטרור. שם פגשה צעירים נלהטים וזועמים, שהתאמנו במיסגרת שני אירגוני-הטרור הראשיים: אל-פתח והאירגון לשיחרור פלסטין — ממנו התפלגה מאוחר יותר החזית לשיחרור פלסטין, אותה אפשר לכנות הלחיי של אירגוני-

לאנגר ועלי ראפע אצל העצורה עבלה... הפגישה נערכה בחדרו של המפקח גולן. העצורה פרצה בכי וגוללה בפני הפרקליטה עובדות מסמרות-שיער, כשהמפקח מנסה שוב ושוב להפסיקה.

«לאחר מעצרה, הוכנסה לחדר בו ישבו פרוצות, הלכו התנפלו עליה והיכה מכות קשות עד אובדן הכרה. הן קרעו את בגדיה לנגד עיני-השוטרים והשאירוה עירום. מה. לאחר-מכן הכניסוה למשך שמונה ימים לצינוק ללא שירותים זבמשך שלושה ימים מונע ממנה בכלל לצאת לעשות צרכיה. «שומר בשם דוויק בעט בה וקיללה ב' שכבה על משכבה המומה, מעוצמת-המכות. הצעירה, הנמצאת בהריון (בחדש השני) החלה לדמם וביקשה רפא, אך מבוקשה לא ניתן לה. חוקריה אמרו לה: כשתדברי — יבוא רופא».

מכות לאשה הרה

מ משיך הריונה של זו הדרך: «אחת הסוהרות, בשם יפה, אף אמרה לה: זה שקר כי הינך בהריון. אחרי מכות כאלו היית בוודאי מפילה. השושרת אף איימה עליה, כי אם לא תדברי, יציאו כל מה שיש לה בבטן».

הצעירה הראתה לפרקליטה סימני-מכות על גופה וציינה, כי לו ראתה אותה הי' פרקליטה לפני כשבוע. כי אז הייתה מבחינה בפניחות ובסימנים סריים בכל חלקי-גופה. במיוחד סביב העיניים, הידיים והגב... הפרקליטה מיחתה בפני המפקח האחראי על יחס שלטונות-הכלא לפני העצירה, שי' סיפורה נשמע כסיפור-בלהות והגישה ברי במקום תלונה בכתב למפקח הנ"ל; כן ביקשה לערוך בדיקה רפואית לעצירה שי' חשה ברע עד עצם היום מן ההכאות... העצורה ערכה שביתת-רעב... היא גם טענה כי לא עשתה מאומה והיא מזועזעת ממה שעבר עליה...»

עם בעלה נראית עבלה בתצלום אישי נדיר, כשהיא גאה ומאושרת. אך חודי שנים ימים לאחר מכן היא היתה כבר נתונה בצרה עמוקה: שרדיה בהריון, בכלא, כשהפרקליטים שלה טוענים כי הוכתה ואף עברה ביוזנות בכלא-ירושלים.

נעדרת ההתחזרות

בבוקר, כי שעה שסערת-אהבתם גורפת את שני הצעירים, גרפה סערת כיבוש-ירושלים את סביבתם. סניף הבנק הערבי נסגר, ו-עבלה נשארה מובטלת. אולי משום כך ואולי משום שאהבתם הייתה חזקה מן המוסכמות, היו עבלה ו-איסמעיל בין הזוגות הבודדים שחגגו את כלולותיהם בשנה שלאחר הכיבוש. במאי 1968 התחתנו השניים כרת וכדין.

נסיעה להסדרת-אירוסין

י מן לא-ארוך לאחר-מכן נסעה עבלה לירדן, כשהיא כבר בהריון. רשמית: כדי לפגוש את אחיה הצעיר, סובחי, אשר סיים את חוק-לימודיו האוניברסיטאיים בהצטיינות, ביקש מאחותו הגדולה להסדיר את ענייני-אירוסיו — מאחר ו-חברתו, הירושלמית אף היא, היתה כבר בעמאן וכל מה שהיה חסר לסובחי היה — שושבינה שתבקש את ידה.

אלא ששעה שעברה עבלה מן השטחים המוחזקים לירדן הערבית, השתכרה כנראה משינוי-האחירה. היא פגשה שם חלק מידידיה הלאומנים — כולל צאלח ראיק, מי שהתסיס ואירגן פלסטינים באלג'יריה. ובהודמנות זו, טוענת התביעה הצבאית באמצעות מ"מ היועץ המשפטי ליהודה ו-שומרון, עורך-הדין מיכה לינוונשטראוס, קשרה קשר להעביר את המזודה עם חומרי-הנפץ. מזודה זוה, לדבריה של המורה — אך בה הכניסה בגדים וחפצים אישיים משלה, למרות שטענה כי התכוונה רק להעבירה לידיה של המורה שלה לשעבר. פרקליטה של עבלה החליטו לפעול פליציה לאנגר ועלי ראפע הגישו בקשה לשחרר את העצורות על-פי תקנת לשעת-חירום 111 — מאחר ולדבריהם, לא נמצא אה נגדם כל הוכחה». כן תבעו הפרקליטים להקים ועדת-חקירה שתחקור את הנעשה בכלא-הנשים בירושלים.

ביום הכלולות

ניצבת עבלה היפה, כשהיא מגלה אהבה לשלוש אחיותיו ואם חתן. השניים נפגשו עת חזרה מאלג'יריה, עבדה כפקידה בסניף של באנק בירושלים העתיקה. הבעל היה גחצן במלון אינטרקונטיננטאל. לא פחות מסעירה: האהבה. זה קרה כשהגחצן ממלון אינטרקונטיננטי טאל יצא יום אחד בהיר לקבל כסף בבנק. הוא ראה את בת-שכנתו, מרחוב אל-חואר שבירושלים העתיקה. מבטיהם של השניים נפגשו. באותו רגע נולדה אהבה גדולה. מאז ביקר איסמעיל בבנק, כשצריך וכשי לא צריך, עד ששלח את אחותו הגדולה ל-אביה של עבלה, לבקש את ידה. נקבע גובה המורה: 200 דינאר ירדניים — 2000 לירות ישראליות. בינתיים כבר הפסיקה עבלה לעבוד

«המפקח (גולן) מסר, כי מתנהלת חקירה... והביע צער על המעשים האמורים».

מיברק ממוסקבה

ה סיפור עשה לעצמו כנפיים בירוש-לים העתיקה, באל-בירה, בשכם, וברמ-אללה. משם הגיע לארצות-ערב — ולמוסקבה. אירגון הנשים של ברית-המועצות פירסם פרטי-יועץ, הביע הזדהות עם «מאבקן של נשות-ירדן». נווה נסייבה, אשתו של שר-ההגנה הירדני לשעבר, היושבת בירושלים, קיבלה מיברק ברוח זו.

כי עבלה הייתה דמות מוכרת בירושלים, ואחת מפעיליה של אגודת-הנשים, הפועלת בגדה בה אסורות התארגנויות פוליטיות, מתוך ההנחה ששלטונות-הבסתון יפגעו פחות בנשים מאשר בנכרים. זהו אירגון שמטרתו המוצהרת להגן על זכויות אזרחיות — אבל שרבות מ-חברותיו אוהדות, לבסת, את אירגוני-הטרור. אירגון זה הוא שערך את הפגנות-הנשים שפוררה על-ידי משטרת-ירושלים בכוח ים במכות, ביום השבתה הכללית על פרעות ליל-הרימונים; והוא גם שאירגן את הפגנות-הנשים בשכם, בה התנוססו סיסמות «נגד מעשי-הזוועה בכלא-לנשים הישראלי».

מסע תעמולתי רצוף-כובש זה גרר בי עיקבותיו מסע-תעמולה נגדי, ישראלי, כובש לא פחות. עיתוני-המפלגות והצהרונים עשו יד אחת כדי לטשטש את הפרטים העגומים של הפרשה, הבלטו רק את פעילותה ה-טרוויסטית של מחתרת-המורות.

האב שלא היה

כ פירסם ידיעות אחרונות, ב-26 לי-ספטמבר, ראיון של הכתב מיכה לימור עם «אביה של עבלה» בו טען האב: «בתי הייתה מחבלת מאונס».